

на вѣнъ. Полусъннитѣ насѣкоми, охлювитѣ, излѣзли да се погрѣятъ на слѣнце, доставляватъ изобилна храна на смока. Като се поогрѣе на пролѣтното слѣнце, той се посѣвзема, и ето че кожата на устнитѣ му започва да се пука, а слѣдъ малко цѣлата кожа се отдѣля отъ тѣлото. Тогава смокѣтъ се увива около нѣкое дръвце или прѣчка и започва да излиза отъ кожата си. И наистина, скоро старата кожа остава на земята въ видъ на полу-прозраченъ калѣфъ, имашъ форма на смокъ, а самия смокъ не е тукъ. Работата се състои въ това, че смокѣтъ, както и други нѣкои животни, си мѣни кожата. Но това мѣнение е особено. Подъ старата отживѣла кожа, израства нова, и когато тя израстне съвсѣмъ, старата се пуква на устнитѣ и прѣзъ тая пукнатина смокѣтъ излиза като изъ калѣфъ. Новата кожа блѣщи съ ярки бои, лѣщи, сѣщо като че смокѣтъ се е подмладилъ. Движенията му сега сѣ бързи, апетита, слѣдъ зимния сѣнь, отличенъ, и той се отправя на ловъ. Пропълзѣва по полетата, опитва се да улови нѣкоя бубулечка или пеперудка, но не може, защото и тѣ сѣ като него ловки и пѣргави, въ тѣхъ сѣщо играе живота, разгрѣнъ отъ пролѣтното слѣнце. Но смокѣтъ не се отчайва, защото знае гдѣ е неговия ловъ.

Бързо, безъ шумъ, пълзи той къмъ брѣга на рѣката или блатото. На брѣга, въ водата, на всѣкъждѣ се раздаватъ разни викове: крѣкатъ тлѣститѣ, голѣмитѣ, зеленитѣ жаби, а тия които живѣятъ на суша имъ пригласятъ. Малкитѣ пѣкъ жабички, скѣрцатъ като ненамазани колелета. Жабешкия концертъ е въ пълния си разгаръ. На единъ овисналъ клонъ, една стара жаба крѣка колкото ѣ гласъ дѣржи. Увлечена отъ пѣснитѣ на другар-